

I takåsens stång i tältet hänger en ljusstark glas-skyddad lampa. Den flitige Chen är den siste i vårt lag som kryper till kojs. För kaminrörets skull står tältet på glänt och dess öppning bildar en ramsvart triangel, under det att den vita tältduken bjärt upplyses av lampan. Men sedan denna släckts blir tältets inre kolmörkt och triangelöppningen ljusnar i bleka stjärnors sken. Då tittar den gåtfulla rymden med sin ändlöshet och sin majestätiska tystnad in till oss.

På avstånd höres den svaga klangen av klockor. Den växer i styrka och kommer oss allt närmare. Slutligen bli klämtslagen mäktiga och klinga dovt i takt med kamelernas steg i den lilla karavan, som passerar förbi vårt läger. Sedan förlorar klangen åter i styrka och dör bort i fjärran.

På morgonen den 10 november var himlen efter — $8,7^{\circ}$ lätt beslöjad, men solen syntes dock som en diffust lysande gul skiva. Bergen i norr avteckna sig mycket svagt.

Efter en kort rådplägning med den vankelmodige vägvisaren besluta vi att till en början följa vägen norr ut till Su-lo-ho. Marken är tämligen hård med djupa spår efter kärrors hjul. I lergrunden synas ofta små terrasser fallande åt norr. Vägen korsar en nästan utplånad flodbädd bland ymniga tamarisker. Tien-chenkung är ett litet tegelbränneri med ett hus för arbetarna. På en kulle där bakom finnes en nisch, som förr innehållit en buddhabild.

Då vägen förde oss alltför starkt mot nordost, beslöto vi att lämna den och styrde mot nordväst genom